

άνοιξιὰ ἢ, Μύκ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀν'ξιὰ Ἡπ. (Χουλιαρ.) Τῆν. ἀνοιξέα Πόντ. (Σάντ.)

Τὸ οὖσ. ἀνοιξι παρεκταθὲν κατὰ τὰ εἰς -ία-ιά. Ὁ τύπ. ἀνοιξέα ἀναλογικῶς πρὸς τὰ εἰς -έα. Πβ. ἀναπνέα παρὰ τὸ ἀναπνοιά, ἀνθρωπέα παρὰ τὸ ἀνθρωπιά κττ.

1) Αἰθρία, καθ' ἣν λάμπει ὁ ἥλιος Ἡπ. (Χουλιαρ.) Μύκ.: Ἐχομε ἀν'ξιὰ σήμερα Χουλιαρ. || Φρ. Χαρά Θεοῦ κι ἀνοιξιά (εὐχάριστος διὰ τὴν αἰθρίαν ἡμέρα) Μύκ. 2) Μέρος δάσους ἄρτι ἐκχερσωθὲν Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Πβ. ἀνοιγμα 5. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀνοιξίς καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) 3) Βλάστησις, ἀνθησις Τῆν.: Τ' ἀγρέλια τ'νάζ'ν ἀν'ξιὰ (αἱ ἀγριελαῖαι βλαστομανοῦν). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνοιξι 3. 4) Τὸ ἔαρ Πόντ. (Σάντ.): Ἀπ' ἀνοιξέας (κατὰ τὸ ἔαρ). Συνών. ἀνοιξι 4.

Ἡ λ. καὶ ὡς κύριον ὄν. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀνοιξιά Μακεδ. (Χαλκιδ.) Ἀνοιξιά Μακεδ. (Γκιουβ.)

άνοιξιάζω Λεξ. Δημητρ. ἀνοιξάζω Πόντ. (Σάντ.) ἀν'ξιάζου Στερελλ. (Αἰτωλ. Εὐρυταν.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀνοιξι.

1) Παραθερίζω Πόντ. (Σάντ.) 2) Ἀπροσώπ. ἐπέρχεται τὸ ἔαρ Στερελλ. (Αἰτωλ. Εὐρυταν.) — Λεξ. Δημητρ.: Μόλις ἀνοιξίασε Λεξ. Δημητρ. Ἀμα ἀν'ξιάσ', τὰ ζαρκάδια παίρνουν τὸν καφικόκ'νου χρωμα τους Εὐρυταν. Πῆρι κι ἀν'ξιάζ' τώρα, εἶνι νιὰ χαρά! Αἰτωλ.

Ἀνοιξιάτης ὁ, Ἡπ. — (Ἡμερολ. Μ. Ἑλλάδ. 1930 σ. 9) — Λεξ. Βλαστ. 367 Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀνοιξι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιάτης.

Ὁ μὲν Μάρτιος (ὡς πρῶτος μὲν τοῦ ἔαρος). Συνών. ἀνοιξι 4 β, Μάρτις.

άνοιξιάτικα ἐπίρρ. Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀν'ξιάτ'κα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνοιξιιάτικος.

1) Κατὰ τὸ ἔαρ Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Ἀνοιξιάτικα παντρεύτηκε Λεξ. Δημητρ. 2) Κατὰ τρόπον ἑαρινὸν Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Δημητρ.: Δέ σ' ἀφίν'νι οἱ νιρουχιλῶνις νὰ πλαιάης τοῦ βράδ', τοῦ λένι ἀν'ξιάτ'κα (νιρουχιλῶνις = βάτραχοι, τοῦ λένι = ἄδουν) Αἰτωλ.

άνοιξιάτικος ἐπίθ. κοιν. ἀνοιξάτικος Πόντ. (Κερασ.) ἀν'ξιάτ'κους βόρ. ιδιῶμ. ἀν'ξιάτ'κους Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἀνοιξάτικο Τσακων. ἴνοιξιάτικος ἄγν. τόπ. ἴνοιξάτικος Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀνοιξι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιάτικος.

1) Ἑαρινὸς κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) Τσακων.: Ἀνοιξιάτικος καιρός. Καππέλλο - λουλούδι - τριαντάφυλλο - φόρεμα ἀνοιξιάτικο. Βροχή ἀνοιξιάτικη κοιν. Ἀνοιξιάτικο μέλι (τὸ ἐξαγόμενον τὴν ἀνοιξιν). Ἀνοιξιάτικο σιτάρι (τὸ σπειρόμενον τὴν ἀνοιξιν) πολλαχ. Ἀν'ξιάτ'κου φ'στιάτ' Ἡπ. (Ζαγόρ.) Τζαιρέ ἀνοιξάτικο (τζαιρέ = καιρός) Τσακων. || Ποίημ.

Ἄχ, ἔνα ρόδο ἃς ἤμουν, Θέ μου, | σὲ μιὰ ἀνοιξιάτικη φραγὴ ἸΠαναγιωτόπ. ἐν Ἀνθολ. Ἡ' Αποστολίδ. 320. Συνών. ἀνοιξήσιος 1. Πβ. καλοκαιριιάτικος, 2) Τὸ οὐδ. ὡς οὖσ., ἑαρινὴ μάνδρα τῶν αἰγῶν κατὰ τὸν χρόνον τοῦ θηλασμοῦ Μακεδ. (Χαλκιδ.) β) Τὸ λιβάδι τὸ ὁποῖον βοσκίζουν τὴν ἀνοιξιν ΔΛουκοπ. Ποιμεν. Ρούμελ. 105: Τρανοῦν οἱ βοσκοί... τὰ πράματα καὶ τὰ ρίχνουν 'ς τ' ἀνοιξιάτικο.

άνοιχτὰ ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. (Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀν'χτὰ βόρ. ιδιῶμ. ἀνοιτὰ Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνοιχτός.

1) Οὐχὶ κλειστά, ἀναπεπταμένως κοιν. καὶ Πόντ. (Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) Τσακων.: Βοῖκα τὸ σπῖτι ἀνοιχτά. Κοιμᾶται ἀνοιχτά. Ὁ μπακάλης ἔχει ἀνοιχτά. Ἀφῆκε ἀνοιχτὰ τὴν πόρτα - τὸ παράθυρο κττ. Ἐδῶ εἶν' ἀνοιχτὰ (ἀνοιχτὸν μέρος ἀναπεπταμένον) κοιν. Συνών. ἀκλειδωτὰ ἀντίθ. κλειστά. 2) Μακρὰν Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Ὁφ. Τραπ) Σίφν.: Τραῦν ἀνοιχτά! Λακων. Εἶναι ἀνοιχτὰ ἀπὸ στερεὰ Σίφν. Ἀνοιχτὰ ἐσταθῆτε (ἀν. σταθῆτε, ἦτοι ἀραιωθῆτε, κάμετε τόπον) Ὁφ. Τραπ. Συνών. ἀλλάργα 1, μακρεὰ, ἀντίθ. κοντά, σιμά. β) Μακρὰν τῆς ἀκτῆς, εἰς τὸ πέλαγος σύνηθ.: Τὸ καράβι ἄραξε ἀνοιχτά. 3) Ἀορίστως, γενικῶς Πελοπν. (Ἀρκαδ.): Μοῦ 'μιλοῦσε ἀνοιχτά, μὰ γὼ τὸν κατάλαβα. 4) Εἰλικρινῶς, ἀνυποκρίτως ἐνιαχ. καὶ Πόντ. (Τραπ.): Ἀνοιχτὰ μοῦ μίλησε ὁ ἀνθρωπος ἐνιαχ. 5) Ἀνευ μέτρου, ἀνευ περιορισμοῦ, μετὰ σπατάλης σύνηθ.: Παίξει πολὺ ἀνοιχτὰ σύνηθ. || Φρ. Παγαίνου ἀν'χτὰ (σπαταλῶ, ἀσωτεῦω) Λέσβ.

άνοιχτάδα ἢ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνοιχτός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (1).

Τόπος ἔχων εὐρὴν ὀρίζοντα, ἀναπεπταμένος: Τὸ ἀνοιχτάδες τοῦ χωριοῦ μας δὲ τζοὶ βρίχνει εὐκολα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνοιξι 2.

άνοιχταράκι τό, ἀμάρτ. ἀν-νοιχταράκιν Κύπρ.

Ὑποκορ. τοῦ οὖσ. ἀνοιχτάρι.

Μικρὸν κλειδίον: Ἄσμ.

Ἐλα, νὰ τ' ἀν-νοιχταράκιν | τὸ ἀν-νοιξε τὸ τῶελ-λαράκιν Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνοιγαρίτσιν.

άνοιχτάρι τό, ἀν-νοιχτάριν Κύπρ. ἀνοιχτάρι Θράκ. Κῶς Πόντ. (Ἀμισ.) — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀν-νοιχτάρι Ρόδ. ἀνοιχτάρ' Θράκ. (Ἀδριανούπ. Βιζ. Σαρεκκλ. Σκοπ.) ἀναχτάρ' Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὖσ. ἀνοικτάριν. Ὁ τύπ. ἀναχτάρ' ἐκ τοῦ Τουρκ. *anahitar*, ὃ ἐκ τοῦ Ἑλλην. ἀνοικτάριν.

1) Κλειδίον ἐνθ' ἀν.: Φέρετ' ἀν-νοιχτάριν ν' ἀνοίξουνμεν τὸ σπῖτιν Κύπρ. Κρέμασ' τ' ἀνοιχτάρ' 'ς τὸ καρσι Σαρεκκλ. || Ἄσμ.

Τῶαὶ πκιάν-νει τ' ἀν-νοιχτάρκα τον | τῶαὶ πάει 'ς τ' ἄρματά τον Κύπρ.

Ποῦ ἦτον μέσα 'ς τὸ χωρὸν κλειδὶν τῶαὶ ἀν-νοιχτάριν (εἶχε τὸ δεσμεῖν καὶ τὸ λύειν) αὐτόθ. Συνών. ἀνοιγάρι, ἀνοιχτήρι 1, κλειδί. 2) Μεταλλικὸς μοχλὸς διὰ τοῦ ὁποῖου σφίγγονται ἢ χαλαροῦνται περικόχλια μηχανημάτων κλπ. Κύπρ. κ. ἄ. Συνών. κλειδί.

άνοιχταρούδι τό, ἀμάρτ. ἀν-νοιχταρούδιν Κύπρ. ἀν-νοιχταρούιν Κύπρ.

Ὑποκορ. τοῦ οὖσ. ἀνοιχτάρι.

Μικρὸν κλειδίον: Ἄσμ.

Ἐλα, νὰ τ' ἀν-νοιχταρούδιν | τὸ ἀν-νοιξε τὸ τῶελ-λαρούδιν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνοιγαρίτσιν.

άνοιχτήρι τό, ἀνοιχτήριν Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀνοιχτήρι Καπλ. Μεγίστ. — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀνοιχτήριν Πόντ. (Κερασ.) ἀνοιχτέρ' Πόντ. (Νικόπ.) ἀναχτήρι Καπλ. (Μαλακ. Σινασσ.) ἀναχτάρ' Καπλ. (Ἀξ. Σίλατ. Σινασσ. Φάρας. Φερτ. Φλογ.) ἀναχτσήρ' Καπλ. (Ἀραβάν.) ἀνεχτάρ' Καπλ. (Σίλατ. Φερτ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. *άνοικτήριον*. Ὁ τύπ. *ἀναχτήρι* κατ' ἐπίδρασιν τοῦ Τουρκ. *anah tar*.

1) Ἄνοιχτάρι 1, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Σῦρε, πᾶρε τ' *άνοιχτήρια* | τσ' ἄμε κάτω 'ς τ' ἀργαστήρια Μεγίστ.

Ἔλα, ἄς κόψουμε κλειδιά, ἄς κόψουμε *ἀναχτήρια*, ἄς θέκουμε ἀντὶς ψυχὴ, ἄς σιάνη τὸ γεφύρι

Καπ. 2) Κυλινδρικὸν ξύλον ἐπίμηκες εἰς σχῆμα ράβδου, διὰ τοῦ ὁποίου ἀνοίγουν ἐπὶ τραπέζης ἢ ἄλλης ὁμαλῆς ἐπιφανείας λεπτὰ φύλλα ζύμης, πλάθανον Πόντ. (Νικόπ.) Συνών. *πλάστης*.

άνοιχτής ὁ, Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Σάντ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀνοίγω*. Πβ. καὶ μεταγν. *ἀνοίκτης*.

Ὁ μάντις ὁ διὰ μαγικοῦ βιβλίου ἢ δι' ὑδροσκοπίας ἢ κυάμων προλέγων τὴν μέλλουσαν τύχην τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ἀνευρίσκων τι ἀπολωλὸς ἢ ὁ ὀρίζων τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου, εἰς ὃν μεταβαίνων τις δύναται νὰ θεραπευθῇ ἀπὸ χρόνιαν ἀσθένειαν, μάλιστα δὲ ἀπὸ δαιμονικὴν ἐπήρειαν ἔνθ' ἀν.: Ἐρώτεσα τὸν *άνοιχτή* γὰ τὸν ἄρρωστο *ἄμουνα* Ὁφ. Ἐπῆγα 'ς σὸν *άνοιχτήν* ν' ἀνοί' χαρτὴν Χαλδ.

άνοιχτία ἡ, Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ.ά.) *άνοιχτίγια* Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνοιχτός*.

Τόπος ἀναπεπταμένου καὶ ἔχων εὐρὺν ὀρίζοντα ἔνθ' ἀν.: Ἐμορφον *άνοιχτίαν* ἔδετε 'ς σὴ *μαχαλάν* ἔσουν Τραπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἄνοιξι* 2.

άνοιχτικά ἐπίρρ. Ἄνδρ. Χίος

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνοιχτικός*.

Τὸ νὰ εἶναι τόπος τις ἀποπτος καὶ εὐάερος ἔνθ' ἀν.: Ἐδῶ εἶναι *άνοιχτικά* Ἄνδρ.

άνοιχτίκι τό, Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀνοιχτής* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίκι.

Τὸ τὴν πρωίαν τῆς μετὰ τὸν γάμον ἡμέρας διδόμενον ὑπὸ τῶν νεονύμφων ἢ τῶν γονέων αὐτῶν δῶρον εἰς τὸν παρὰ νυμφον, ὁ ὁποῖος ἀνοίγει τὰς θύρας τοῦ νυμφικοῦ θαλάμου (πβ. ΜΜιχαηλίδ. Λαογρ. σύμμ. Καρπ. 92 καὶ ΕΜανωλακ. Καρπαθ. 178).

άνοιχτικός ἐπίθ. Ἰων. (Κρήν.) Σῦρ. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. *ἀν-νοιχτικός* Χίος

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπιθ. *ἀνοικτικός*.

1) Ἀναπεπταμένος Χίος — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.: Τόπος *ἀν-νοιχτικός* Χίος. Σπίτι *ἀν-νοιχτικό* (εὐάερον) αὐτόθ.

2) Ἀνακουφιστικός Ἰων. (Κρήν.) Σῦρ. Χίος: *Γιατρικό* *άνοιχτικό* τῆς καρδίας Σῦρ. 3) Τὸ οὐδ. ὡς οὐσ., ἐνεργητικὸν φάρμακον, καθαρτικὸν Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. Συνών. *καθάρσιο*.

άνοιχτο- κοιν.

Θέμα τοῦ ἐπιθ. *ἀνοιχτός*.

Συντίθεται ὡς α' συνθετ. ἐπιθέτων χρωμάτων δηλωτικῶν πρὸς δῆλωσιν χρώματος *άνοιχτοῦ*, οὐχὶ *ζωηροῦ*, οἶον: *άνοιχτογάλαζος*, *άνοιχτοκίτρινος*, *άνοιχτοκόκκινος*, *άνοιχτοπράσινος* κττ.

άνοιχτογάλαζος ἐπίθ. ἰδ. *ἀνοιχτο-*

άνοιχτόθωρος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. 346 Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνοιχτός* καὶ τοῦ οὐσ. *θώρας*.

Ὁ ἔχων *άνοικτόν*, οὐχὶ *ζωηρόν* χρωματισμόν.

άνοιχτοκαρδίζω ἀμάρτ. *ἀν'χτουκαρδίζον* Μακεδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνοιχτόκαρδος*.

Γίνομαι εὐθυμος, εὐτράτελος: *Παίξιτι κἀνένα λαλούμινον* ν' *ἀν'χτουκαρδίσοιμι*!

άνοιχτόκαρδος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) *ἀν-νοιχτόκαρδος* Χίος *ἀν'χτόκαρδους* βόρ. ἰδιώμ. *ἀνεχτόκαρδος* Πόντ. (Οἶν.) *άνοιχτοκάρδης* Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνοιχτός* καὶ τοῦ οὐσ. *καρδιά*.

Α) Κυριολ. 1) Ὁ ἔχων τὸ στήθος γυμνὸν Πόντ. (Τραπ.) 2) Ὁ ἔχων εὐρὺν ὀρίζοντα, ἐπὶ τόπου Θεσσ. (Ζαγορ.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ.ά.) — Λεξ. Περίδ. Βυζ. — ΓΣτρατήγ. Τραγοῦδ. τοῦ νησ. 37: Ἄνοιχτόκαρδον αὐλή Τραπ. || Ποίημα.

Σ τοῦ κήπου του τοῖς εὐωδίεσ, | 'ς τὴν *άνοιχτόκαρδη* βεράντα, καὶ σοὺ λέει πῶς κ' οἱ καρδιές | μ' ἀγάπη ἀνθίζουν πάντα ΓΣτρατήγ. ἔνθ' ἀν. Συνών. *ἀνοιχτός* Α 4. 3) Εὐρύχωρος, εὐάερος, ἐπὶ οἰκίας Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Χίος: Σπίτ' *άνοιχτόκαρδο* Φιλιπούπ.

Β) Μεταφ. 1) Εἰλικρινής, ἀφελὴς εἰς τοὺς τρόπους σύνθη. καὶ Πόντ. (Κερασ.) Συνών. **ἀνοιχτοκάτσης*, *άνοιχτοπρόσωπος*, *ἀνοιχτός* Β 3. 2) Εὐθυμος, φαιδρός, εὐτράτελος κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Χαλδ.): Ἄνοιχτόκαρδος *ἀνθρωπος*. Ἄνοιχτόκαρδη *γυναῖκα*. Ἄνοιχτόκαρδο *παιδί* σύνθη. Συνών. *ἀβέρτος* Β 2, *γελαστός*, *πρόσχαρος*.

***άνοιχτοκάτσης** ἐπίθ. Θηλ. *άνοιχτοκάτλαινα* Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνοιχτός* καὶ τοῦ οὐσ. *κατσί*, παρ' ὁ καὶ *κατζί*.

Ἄνοιχτόκαρδος Β 1, ὁ ἰδ.: Ἄνοιχτοκάτλαινα καὶ πάντα μὲ καλὸ λόγος.

άνοιχτοκέρης ἐπίθ. Μύκ. *άνοιχτοκέρης* Κύπρ. Θηλ. *άνοιχτοκέρης* Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνοιχτός* καὶ τοῦ ἀρχ. οὐσ. *κέρης*. Τὸ β' συνθετ. ὡς ἀπλοῦν ἀμάρτ. Πβ. *ἀβγοκέρης*, *ἀγριμοκέρης*, *γιδοκέρης*, *ἐφτακέρης*, *τραγοκέρης*, *τρικέρης*.

Ὁ ἔχων κέρατα διεστῶτα, ἐπὶ κριοῦ ἢ βοός.

άνοιχτοκέφαλος ἐπίθ. Ἰθάκ. *ἀν'χτουκέφαλους* Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνοιχτός* καὶ τοῦ οὐσ. *κεφάλι*.

1) Ὁ ἔχων διεστῶτα τὰ βρεγματικά ὀστέα, ἐπὶ βρέφους Στερελλ. (Αἰτωλ.) 2) Μεταφ. εὐφυῆς Ἰθάκ.: *Εἶναι πολὺ* *άνοιχτοκέφαλος* καὶ τὰ καταφέρει οὐλα. Συνών. *ἔξυπνος*.

άνοιχτοκίτρινος ἐπίθ. ἰδ. *ἀνοιχτο-*

άνοιχτοκόκκινος ἐπίθ. ἰδ. *ἀνοιχτο-*

άνοιχτόκολος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) *άνοιχτοκόλης* Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνοιχτός* καὶ τοῦ οὐσ. *κόλος*.

1) Ὁ γυμνὸς τὸν πρωκτὸν πολλαχ. καὶ Πόντ. (Τραπ.): Ἀοῦτο τὸ παιδὶν πάντα *άνοιχτόκολον* πορπατεῖ Τραπ. Συνών. *ξεβράκωτος*. Πβ. *ἀκολιάρης*. β) Μεταφ. πτωχὸς Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Χαλδ.) 2) Κίναιδος Πελοπν. (Λακων.)

άνοιχτοκουταλάτος ἐπίθ. Κάρπ. Κάσ. Κρήτ. Ρόδ. Τήλ. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *άνοιχτοκούταλος* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άτος.

